

Rymdresan

Jag heter Sigrid och är 10 år. En dag när vi hade studiedag fick jag och min bror Felix följa med vår mamma till hennes jobb. Hon arbetar med rymdraketer. Just den här dagen skulle de skicka upp en ny raket för att undersöka dvärgplaneten Pluto. Raketen hade en helt ny sorts motor som skulle göra rymdresan tio gånger snabbare än normalt.

Medan de vuxna förberedde uppskjutningen fick vi prova några rymddräkter med hjälmar och sätta oss i cockpiten. Plötsligt råkade Felix välla ut en burk läsk som stod på instrumentpanelen. Det började ryka och blixtra och en datorröst hördes i högtalaren:

- Raketen startar om en minut, spänn fast säkerhetsbältena.
- Hjälp, Felix, vad ska vi göra? ropade jag.
- Jag vet inte, de måste kunna stänga av raketen från markkontrollen, flämtade han.

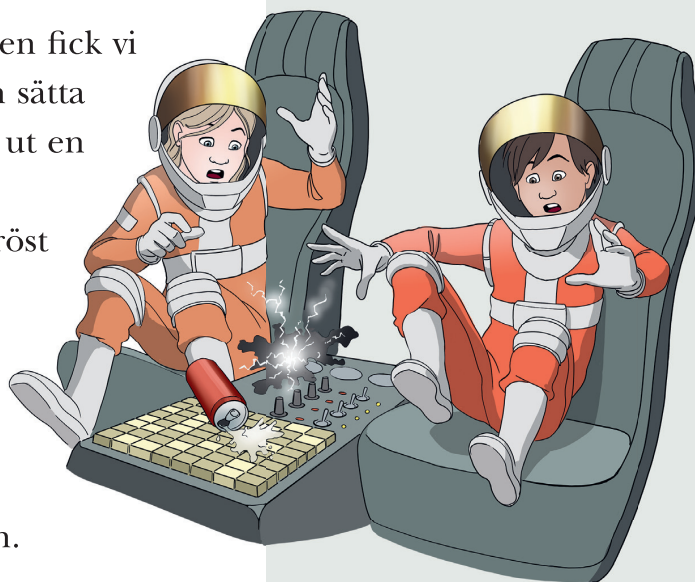
Ur högtalaren hörde vi mammas röst:

- Felix och Sigrid! På något sätt har hela systemet startat upp och vi kan inte stoppa raketen från att lyfta. Ni måste åka med raketen till Pluto. Ta hand om varandra, snyftade hon.

Panikslagna hörde vi nedräkningen starta:

- 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, motorerna startar!

Motorerna lät så högt att det gjorde ont i öronen.

Sätena skakade och vi trycktes bakåt i stolarna.
Det kändes som om magen trycktes upp genom halsen.

Efter bara några minuter blev det helt tyst. Vi hade åkt genom atmosfären och ut i rymden. Utanför fönstret såg vi hur jorden, vår fina blå planet, blev mindre och mindre. Vi kopplade loss säkerhetsbältena och svävade tyngdlösa omkring i raketten.

Under flera dagar undersökte vi raketten och förberedde oss på den långa resan. Minst två år skulle vi vara borta.

En kväll hörde vi plötsligt konstiga ljud. Klonk, klonk. Vi tittade ut genom fönstret och såg en massa stenar i olika storlekar.

- Hjälp, asteroider! skrek Felix. Vi kommer att krossas!
- Vi har antagligen kommit in i asteroidbältet mellan Mars och Jupiter. Vi måste ta över och styra själva, svarade jag.
- Hur då? undrade Felix.
- Så här, svarade jag samtidigt som jag sprang fram till styrspakarna och kopplade ur autopiloten.
- Men ...
- Lugn, Felix, jag har spelat datorspel i hela mitt liv. Detta fixar jag!

Vi flög slalom mellan de vassa stenblocken, men ibland skrapade vi emot några. Till slut lyckades vi ändå ta oss förbi alla asteroider.

- Du Sigrid, jag är sjukt imponerad! utbrast Felix.
- Äsch, det var inte värre än nivå 10 i datorspelet Starfight, svarade jag.

NÄSTAN ETT ÅR SENARE

Vi närmade oss målet, dvärgplaneten Pluto. Den såg ganska röd ut och verkade vara full med is. –230 grader Celsius på ytan enligt våra instrument.

Jag och Felix höll jättehårt i varandra och blundade under landningen, men det gick bra.

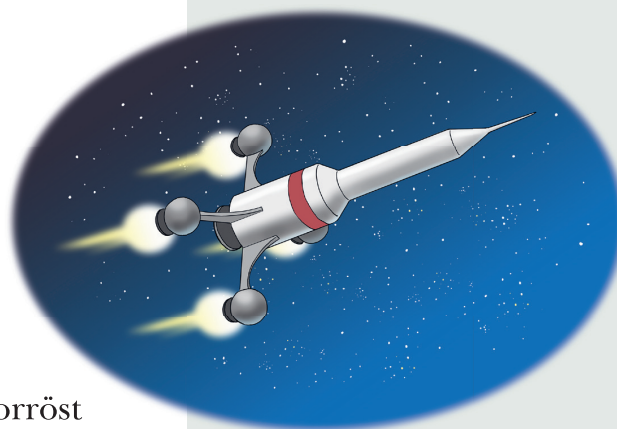
Precis när vi trodde att allt var lugnt började ett larm tjuta. Vi såg att en massa lampor som blinkade rött på instrumentpanelen.

- Varning! Bränsletanken läcker, hördes en datorröst i högtalaren.
- Vi måste ut och täta läckan, sa Felix nervöst.

Han sprang och tog på sig en rymddräkt och letade fram verktygslådan. När han kom ut från luftslussen såg han hur det hade bildats ett stort moln vid bränsletanken. I verktygslådan hittade han en reservdel och han kunde täta läckan.

Senare på kvällen när vi skulle gå och lägga oss kontaktade vår mamma oss.

- Vi har ett stort problem, barn!
- Vad menar du, mamma? undrade jag.
- Det har läckt ut så mycket bränsle så att ni inte kan åka tillbaka till jorden, svarade hon tyst.

- Va!!! Mamma, du kan inte mena allvar! Ska vi dö här på Pluto? sa Felix.
- Vi gör allt vad vi kan för att komma på en lösning, snyftade hon.
- Kan man inte bygga om motorn så att den kan tankas med is av kväve? frågade Felix. Det finns det ju gott om här på Pluto!
- Jo, kanske! svarade mamma lite gladare. Jag ska be våra tekniker hjälpa er att bygga om motorn.

Vi byggde om motorn och fyllde tanken med is. Sedan gjorde vi oss i ordning för start. Ur högtalaren hördes nedräkningen:

- 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, motorerna startar!

Vi var glada för att vi äntligen var på väg mot jorden. Men vi visste också att det skulle ta ett år att komma hem. Ett år av väntan. Jag och Felix hade bara varandra. Oftast var vi vänner men ibland blev det bråk. Då kände jag mig ensamast i universum.

ETT ÅR SENARE

Vi landade med raketten på jorden. Vi möttes av en stor och hurrande folkmassa. Vår ombyggda motor hade redan blivit en succé på jorden. Den var mer miljövänlig än alla andra motorer.

När Felix fyllde år några månader senare gav jag honom ett paket.

- Va, en gammal läskburk, vad ska jag med den till?
- Ett minne för livet. Det är burken du välte i raketten, svarade jag.

Mattis, 11 år

